

ויקרא חי"ז שיחה א'

כל יהודי הוא בדוגמת אדם הראשון לפני החטא - בחינת אלף רבתי דאדם הראשון, אך מ"מ צריך להיות גם בבחינת אלף זעירא דמשה - שצריך גם להשפיל עצמו לגבי אחרים, בידעו שאילו ניתנו כוחותיו לאחרים היו במעלה גבוהה ממנו.

ישנו סיפור מאדמו"ר הזקן שענה לשאלת הצמח צדק מדוע אות אל"ף של ויקרא הוא אל"ף זעירא. וביאר אדה"ז בארוכה שהאל"ף רבתי דאדם הראשון הוא מפני שידע מעלת עצמו וזה היה סיבת נפילתו. והאל"ף זעירא דמשה הוא מפני שאף שידע את מעלת עצמו מכל מקום השפיל עצמו לגבי אחרים, כי חשב שאילו ניתנו אותם כוחות לאדם אחר היה האחר במעלה גבוה ממנו.

וצריך להבין מה נוגע האריכות בנוגע לאל"ף רבתי, הרי הצמח צדק עוד לא למד על זה.

והביאור: אדמו"ר הזקן ביאר להצמח צדק הוראה כללית, ולא רק הפירוש דפסוק זה. והוא, שצריך להיות הכרת מעלת עצמו. ולכן האריך בנוגע לאדם הראשון. ורק שכדי שהכרת מעלת עצמו לא יביא לענין בלתי רצוי, צריך להיות גם הכרת שפלות עצמו כבמשה.

והנה, מעלת אדם הראשון שהיה יציר כפיו של הקב"ה נשאר אצלו גם לאחר חטא עץ הדעת. וכן הוא בכל יהודי שגם כשחטא הנה הנשמה היתה באמנה איתו יתברך, ומצד הנשמה הרי הוא צדיק שצריך לידע מעלת עצמו. ורק שצריך גם כן להיות שפלות אמיתית על ידי זה שלא רק שמבטל את עצמו אך מ"מ חושב שהזולת הוא מציאות פחותה ממנו, אלא שחושב שהזולת עדיף ממנו.

וההוראה: צריך להיות ב' ענינים: (א) הכרת מעלת עצמו מצד הנשמה - שלכן הוא שייך לכל עניני קדושה, והוא למעלה מכל ענין החטא. (ב) והביטול שעל ידי ההתבוננות שאילו ניתנו כוחות שלו לאחר היה השני במעלה עליונה יותר ממנו.